

Nàng thơ

Quý Thể

Năm mười bảy tuổi tôi học lớp đệ tam. Lớp này cuối năm không thi nên học hành cầm chừng, dành sức cho hai năm sau thi hai cái bằng tú tài. Năm đó tuổi dậy thì đã biến chúng tôi từ cậu bé thành chàng thanh niên. Riêng đối với tôi nó còn biến tôi thành thi sĩ. Suốt ngày tôi say sưa làm thơ. "Nàng thơ" của tôi trong thời kỳ đó là chị Ngọc. Chị Ngọc là con gái đầu của bác Thi. Vợ chồng bác thi là bạn lâu đời của ba má tôi. Hai bác có nhà ở Hội An, tôi được gửi ăn học nơi đây. Chị Ngọc tuổi Mùi tôi tuổi Hợi, chị hơn tôi năm tuổi. Chị là con một, chị rất yêu thương tôi, còn tôi tôn chị làm nàng thơ. Thế mà thằng Tú, nó bày tôi lên nhìn chị ... tắm!

Tôi thường làm những bài thơ trường giang đại hải tả nhan sắc chị. Chị là nguồn cảm hứng bất tận của tôi. Bài thơ "Suối tóc" tôi tả chị đứng trước gương chải mái tóc óng mượt. Trong thơ có câu " ...*mắt như nhung*..." để chỉ đôi mắt đen sâu thẳm, chứa chan bóng tối có cái nhìn êm đềm dài dại. Sau này tôi mới biết chị cận thị nặng, nhưng không chịu mang kính. Tôi còn ví thân thể cô con gái này bằng đu đủ thứ. Có bài thơ tôi sánh chị ngọt ngào như viên kẹo "... *cởi bỏ áo ra viên kẹo ngọt ngào*...". Những bài thơ kiểu đó tôi không dám đưa chị xem. Độc giả duy nhất của tôi là thằng Tú. Hần học môn gì cũng dở. Chỉ có môn văn là khá. Đã vài lần hẳn hỏi:

- Mày làm thơ tả phụ nữ mà mày đã thấy đàn bà ở trường lần nào chưa?

Tôi ngượng ngùng thú nhận chưa. Hần chê là xoàng và bảo tôi tìm cách xem cho được chị Ngọc tắm thì làm thơ mới hay được. Hần đã gieo cho tôi ý tưởng táo bạo đó và nó không bao giờ rời khỏi tâm trí tôi.

Tôi chọn chị Ngọc làm nàng thơ là rất xứng đáng. Chị đẹp lắm. Chị đang ở tuổi trái chín tới. Nước da chị có cái màu sắc đặc biệt. Nó khiến cho cái áo lụa tơ tằm chị mặc trong người trở nên mềm mại và ngọt ngào hơn. Chị mặc màu đen làm cho cái màu tối tằm này trong ra. Chị khoác màu trắng, làm cho màu trắng bớt chói chan hơn. Thời gian đó trong nhà chỉ có mấy người, việc nhà ít, chị dành hết thời gian chăm sóc sắc đẹp. Chị có thể ngồi trước gương hàng giờ, chăm cái bông phấn vào hộp phấn hồng, vỗ nhẹ lên đôi gò má. Chị tô môi son xong, ngậm miệng bậm môi lại cho son trải đều hai vành môi mọng. Bàn học của tôi cạnh đó, quyển sách mở rộng trước mặt nhưng tôi không thấy gì cả. Tôi say sưa nhìn chị, tôi tôn sùng chị, tôi tưởng chị là người của cái thế giới đàn bà cao vợi khác hẳn cái thế giới bọn đàn ông con trai chúng tôi. Chị có một đặc điểm là chăm sóc sạch sẽ của thân thể kỹ lưỡng. Có những ngày trời rét tôi co ro trong áo ấm, vẫn thấy chị đi tắm... tắm xong da thịt chị đỏ ửng lên trông rất hay .

Mùa hè, đêm nào chị cũng ra giếng tắm. Cơm nước dọn dẹp xong, chị xách gàu, khăn tắm, bánh xà phòng men theo con đường mòn len giữa hai bờ cỏ, ra giếng. Cái giếng này nằm sau vườn, với bức tường loang lổ vây quanh, có vườn mía tím mọc đầy, là nơi ẩn mình rất tốt. Từ ngày nghe thằng Tú nói, tôi không thể nào cưỡng lại ý muốn nhìn trộm. Cơm nước xong tôi lên ra núp trong vườn mía. Lần nào cũng thế, tới giếng chị ngồi xuống, thũng thẳng giặt áo quần, giặt xong mới tắm. Nơi này tối , lại chẳng có ai nên chị Ngọc tắm trường. Trong bóng đêm mờ mờ tôi chỉ thấy cái lưng rất trắng với mái tóc đen dài chảy xuống nửa lưng. Chị cọ xối nước ào ào, vuốt ve khắp người rồi dừng lại chiêm ngưỡng hình hài tuyệt mỹ của mình. Trong đêm cái thân thể trần trường hiện ra mờ mờ, xa xa, kích thích cả người tôi nóng bừng. Da mặt tôi ran ran như mặt trống. Tôi chưa bao giờ được nhìn toại nguyện, no say. Ánh sáng trăng chỉ cho tôi thấy một cách chừng mực cái lưng trắng và thỉnh thoảng một vài hình ảnh phía trước, ngực, bụng thoáng qua, và cũng chỉ có thế. Sự thiếu thốn cứ kích thích mãi, nhất là khi chị trở vào, đi ngang qua cách chỗ tôi ngồi chỉ mấy bước chân. Tôi ngửi được lẫn trong sương đêm mùi chanh, mùi bồ kết. Một tập hợp hương vị quyến rũ không chịu được.

Giữa năm đó có người từ Đà Nẵng đem trầu cau đến hỏi chị. Hai bác bằng lòng. Mấy ngày sau người chồng tương lai của chị đến. Anh ta là nhà giáo. Họ thường đi ăn đi chơi và lần nào cũng có tôi đi theo. Có lần chúng tôi đi tắm biển Cửa Đại. Lần đầu tiên dưới ánh sáng mặt trời, tôi được chiêm ngưỡng toàn vẹn hình hài chị trong màu áo tắm đỏ rực. Thế nhưng cũng không bằng màu da trắng loang loáng nước dưới ánh trăng trong vườn mía.

Cho dù chị Ngọc có lấy ai đi nữa thì chị vẫn cứ là nàng thơ của tôi. Tôi khoác vương miện và đưa chị lên ngôi nữ hoàng thi ca. Tháng sau họ làm đám cưới. Cưới xong chị về Đà Nẵng ở. Tôi rất buồn mà hai bác Thị cũng buồn. Mấy tháng sau chị Ngọc lại về Hội An. Tất cả chúng tôi đều vui. Tôi nghe nói chị đã có thai. "*Con so nhà mẹ*" mà. Anh chồng bạn dạy học không về được. Lần trở về này chị Ngọc đổi khác rất nhiều. Chị mập ra, trắng

hơn, nhợt nhạt. Bụng chị chưa to nhưng mông nảy nở, da mặt căng, cổ phập phồng. Chị thường ngồi một chỗ thờ đốc. Trông chị nặng nề, mệt nhọc, khác hẳn vẻ lanh lợi trước kia. Mấy tháng sau màu da chị trở nên vàng và trong hơn. Thời kỳ này mặc dù gần tới ngày sinh, nhưng đêm lại chị vẫn còn ra giếng tắm. Lúc này người chị đầy ã, toàn thân trắng nhờn nhờn, bụng đầy lên. Một người đàn bà nhà quê tên là Mộc, là bà mẹ vườn, thường đến khám thai, dặn:

- Đi đứng làm việc cho nhiều vào, đừng có nằm, sau khó sinh...".

Tôi thấy càng ngày chị càng nặng nề mệt nhọc, lúc nào cũng có thể ăn và ngủ. "Nữ hoàng thi ca" của tôi đang rơi vào tình trạng khó khăn u uất nặng nề, khó mà diu hồn thơ tôi bay lên ngọn đỉnh trời được.

Trưa hôm đó, khi chị Ngọc ngồi rửa chén, chị la "Oi chao ơi!". chị nhăn mặt, ôm bụng. Tôi hỏi, chị nói đau quá. Tôi hỏi tới ngày chưa? Chị nói, tính theo âm lịch thì còn nửa tháng. Chị đau nhiều hơn. Bác Thị bảo tôi lấy xe đạp đi mời bà mẹ Mộc. Tôi chở bà mẹ về, ở nhà chuẩn bị đủ cả. Trên bếp đặt nồi nước lớn, phòng chị ngủ thành phòng sanh, cửa buồng màn. Từ đó tôi chỉ biết lảng vảng bên ngoài. Ở trong có tiếng bác Thị gái với bà mẹ và tiếng rên nhỏ nhỏ của chị Ngọc. Lúc sau tiếng rên to hơn. Có tiếng đổ dành của bác Thị. Tiếng mẹ Mộc:

- Con so mà. Năm lần bảy lượt chưa thấy chi...

Tiếp đó là nhiều tiếng la, sau đổi thành tiếng thét. Bác Thị trai và tôi ở ngoài không yên. Bà mẹ nói:

- Mới mở một phân. Chín mươi giờ chưa chắc đã rục rịch...

Mẹ Mộc đi ra ngoài, ngồi trên ván nhai trầu, nói một mình:

- Đã nói làm lụng, đi đứng, đừng có tắm bồ mà không chịu nghe, để tới giờ cái thai con so mà to như con rạ..."

Tới mười giờ tối chị Ngọc lăn lộn trên chiếc giường tre. Mười hai giờ khuya đứa bé vẫn chưa xổ ra. Tới lúc này bà mẹ không giữ được bình tĩnh nữa. Mẹ luôn miệng nói:

- Ráng đi con! Ráng đi con!...

Rồi bỗng nhiên yên lặng hoàn toàn. Tôi tưởng đã xong, nhưng không. Tiếp theo là tiếng khóc rầm rức. Tôi thương chị vô cùng. Trong phòng có tiếng hô giống tiếng hò khoan của lão già hò bạn trai kéo sức ở bên đá. Bà mẹ hô "rặn" từng nhịp một. Vừa hô vừa rặn tiếp sức. Chị Ngọc thều thào:

- Mệt quá, không nổi nữa!

Từ trong phòng có tiếng gọi giật ngược:

- Cái cậu gì đó vô đây giúp một tay.

Tôi rụt rè vén tấm màn chui vào. Tôi không ngờ quang cảnh lại khủng khiếp đến thế. Thân thể chị Ngọc trần truồng, trắng toát mồ hôi nhễ nhại, đang quần quai trên cái giường tre không trải chiếu chỉ có vạt giường. Tóc chị rối tung dể mồ hôi bết cả vào thái dương. Mẹ Mộc ngồi xổm giữa hai chân sản phụ. Mẹ ta ghì chặt hai đầu gối đẩy về phía trước và cố sức đè cho dạng ra hai bên. Mẹ vừa ngậm cái bã trầu vừa hô. Đầu chị Ngọc lắc liên hồi, miệng khi ngậm bậm môi cố sức, khi há ra thờ đốc. Chị hét thét thanh mỗi khi cơn đau tới. Trong ánh sáng cây đèn dầu lửa vắn hết sức to tôi lấy hết sức can đảm nhìn xuống bộ phận ghê gớm nhất. Mùi máu tanh tưởi, mùi dầu gió, mùi khói lò than đỏ rục đặt trong phòng làm cho không khí thật ngột ngạt khó thở. Tôi nín thở, nhắm nghiền mắt lại. Mẹ Mộc thét:

- Rọi vào chỗ này!

Tôi mở mắt ra nhưng chịu không nổi phải nhìn đi nơi khác. Trong phòng đầy âm thanh kỳ dị. Tiếng mẹ Mộc lúng búng nước trầu. Tiếng niệm Phật của bác Thị gái. Con chó vện cũng bị cái mùi máu tanh tưởi cứ lảng vảng dưới giường. Cuối cùng có tiếng khóc oe oe. Bác Thị kêu lên: "Con gái!". Tôi tìm chỗ đặt cây đèn, chạy ra giếng. Tôi ôm thành giếng thờ lấy thờ để cái không khí trong lành mát rượi lúc gần sáng. Trên đầu tôi một trời chi chít đầy sao. Bỗng nhiên trong miệng tôi đầy một thứ nước nhàn nhạt trào ra, nôn nao, khó chịu, không giữ được, tôi gập mình nôn thốc nôn tháo. Con chó vện theo tôi ra giếng. Nó cúi xuống ngửi, liếm thử rồi bỏ chạy vào nhà.

Kỷ niệm khủng khiếp đó đeo đẳng tôi trong nhiều năm, "Nàng thơ" đã vỡ tan và chết giữa tâm hồn tôi một cách thảm hại. Từ đó tôi không còn làm thơ ca tụng phụ nữ nữa. Và nói chung tôi cũng không có hứng thú gì để làm thơ. Tôi còn mắc thêm cái bệnh, không rõ đó là bệnh gì? Và có ai mắc bệnh này như tôi không? Tôi gớm mọi người đàn bà trên thế gian này! Tôi không dám ăn thức ăn của họ nấu. Đến nỗi tới nhà ai, cô chủ nhà xinh xắn pha trà mời tôi, nhưng khi nâng chén lên miệng, nghe phảng phất mùi nước hoa từ bàn tay phụ nữ tôi cũng không uống. Tôi đặt xuống và nói một điều gì đó để đánh lạc chú ý của họ. Ba má tôi đổ dành nhiều lần nhưng tôi cương quyết không lấy vợ.

Tới năm bốn mươi tuổi, chiều theo ý muốn cha mẹ, tôi lấy nhà tôi bây giờ. Có điều lạ là cùng với tình yêu, bỗng dưng tôi thấy sự sinh nở thật là hay. Phụ nữ họ la hét tưởng chừng như chết đến nơi, nhưng khi đứa bé chào đời, tiếng khóc như khúc ca hoan lạc, cái cảnh đau đớn kia qua đi nhanh chóng, và rồi ai cũng quên. Và sau này, mỗi lần cô ấy "vượt cạn" đều có tôi bên cạnh, giống như cỗ động viên bóng đá đi theo đội bóng nhà. Cái giây phút mà trước kia tôi cho là kinh khủng ấy bây giờ tôi lại thấy nó thiêng liêng. Người phụ nữ sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, xinh đẹp mà còn quyến rũ hơn trước.

Nàng thơ sống lại trong tôi. Tôi làm thơ ca tụng những người mẹ tương lai và rồi tôi lao vào trò chơi quen thuộc, triền miên, không chán. Tôi chạy theo những người đẹp, kể cả mấy cô trùm khăn, bốc đầy mùi dầu gió.

QT